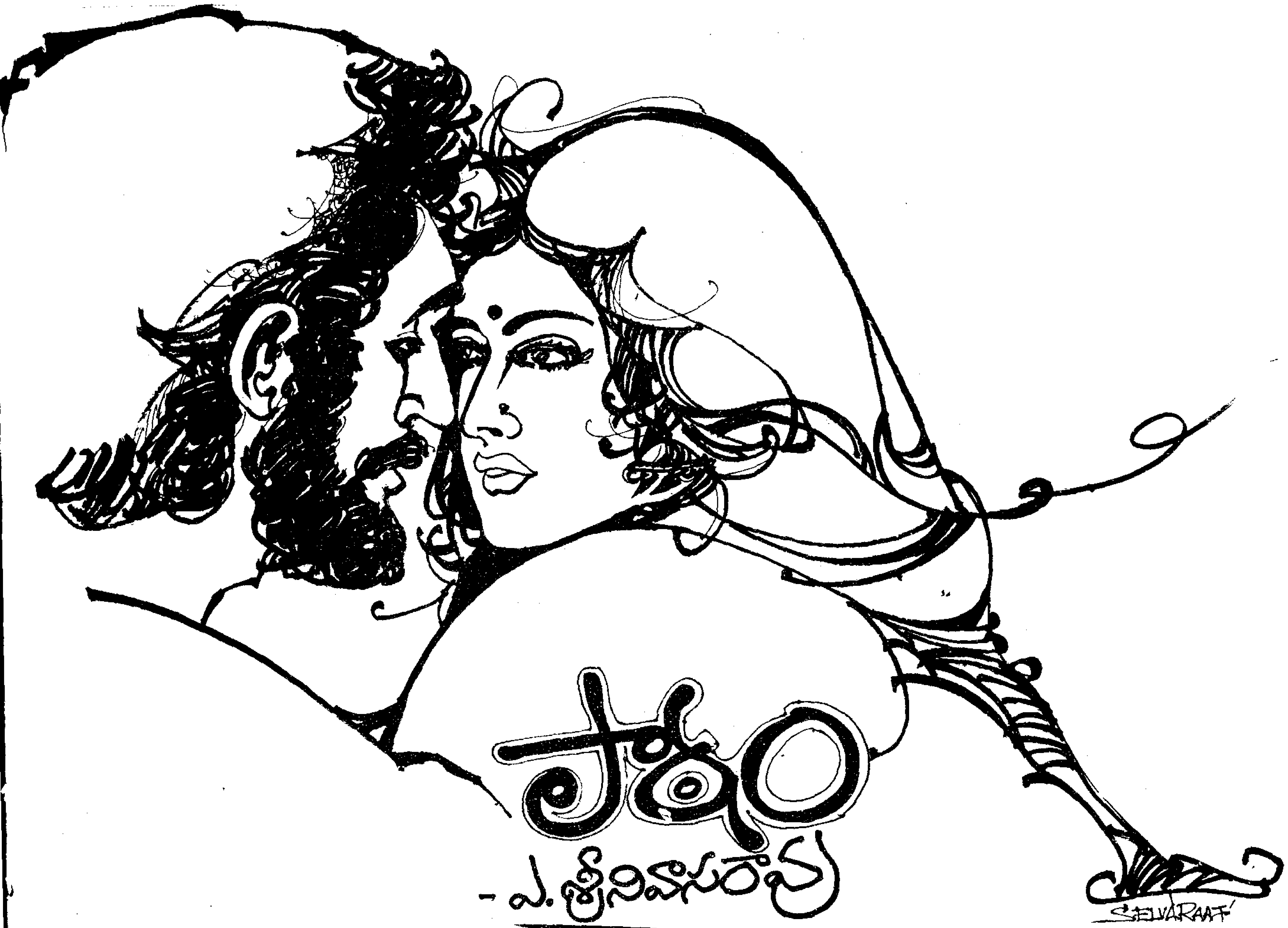

పాశం

- ఎ. శ్రీనివాసరావు

● "రావటం లేదు."

"ఇంకోసారి ట్రై చెయ్యి."

"ఎంత ట్రై చేసినా రావటం లేదు!" పరిమళ విసుగ్గా అంది.

"కావ్‌సవ్ట్రేట్ చేస్తే అదే వస్తుంది!"

"ఏమో బాబూ! నాకు రాదు..."

"పోనీ, నువ్వు చెప్పొచ్చుగా!"

"ఇంత ఈజీప్రోబ్లమ్ కూడా నేనే చెప్పాలా?"

"ఇది ఈజీ ప్రోబ్లమా?" పరిమళ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవును. షో దట్, ప్రూవ్ దట్ అని ఉండే ప్రోబ్లమ్స్ ఎపుడూ ఈజీయే! ఎందుకంటే ఆన్సర్‌కి ముందే తెలిసి ఉంటుంది. లెఫ్ట్‌హేండ్ సైడ్‌ని తీసుకని అటు తిప్పి, ఇటు తిప్పి రైట్ హేంట్ సైడ్‌తో కట్టించడమే!" నేను నవ్వుతూ అన్నాను.

"ఏం అటూ ఇటూ తిప్పడాలో, ఏం కట్టించడాలో నాకు రావు బాబూ!" కావాలని అందో ఆమె మొహంలో ఏ భావమూ కనపడటం లేదు!

"ఎక్కడ వరకూ చేసావు?"

"చూడు!"

నోట్ బుక్ అందించింది. ఆ అందించడంలో ఆమె చేతి కొసలు మృదువుగా నా చేతి వేళ్ళని స్పర్శించాయి. వళ్ళు ఝుళ్ళుమంది. వంట్లో విద్యుత్ ప్రవహించినట్లనిపించింది. పరీక్షగా పరిమళకేసి చూశాను. పదహారేళ్ళ పరువం బుసలు కొడుతూ ఆమెలో గర్వంగా ఇమడి ఉంది. పసుపులో వెన్న కలిపినట్లున్న బంగారు వర్ణఛాయ, గుండ్రటి మోము, పెద్దకళ్ళు, నిండైన బుగ్గలు, ఎర్రని చిన్నని పెదవులు, పొందికయిన భుజాలు, ఎగిసిపడే పరువాల పయ్యెద, సన్నని నడుము, విశాలమయిన జఘనము, బారుకాళ్ళు, పూర్ణాకృతి సంతరించుకున్న ముగ్ధ. పసుపుపచ్చని పట్టు పరికిణీ, నల్లటి జాకెట్, తెల్లని ఓణీ ఆమెకి చక్కగా అమరి ఆమె అందాన్ని కొట్టవచ్చినట్లు చూపెడ్తున్నాయి.

"ఇక్కడి వరకూ కరక్టేనా?"

నోట్ బుక్ లోకి తొంగి చూస్తూ అంది.

ఆ చర్యలో ఓణీ ప్రక్కకి తొలగి గోదావరి గట్టు ఒడ్డున్న తనాన్ని గుర్తు చేసే ఉదరము బయల్పడింది. అందాని కంతటికీ గరిమనాభి అయిన నాభి రెచ్చగొట్టేలా, లోతుగా ప్రకాశిస్తోంది. కూర్చోవడం వల్ల ఆ నాభి దగ్గర చర్మం అందమైన మెలిక పడింది. ఆ మెలికలో చెయ్యేసి నొక్కాలని ఎవడికయినా అనిపించకపోతే వాడి మగతనాన్ని ఖచ్చితంగా అనుమానించాల్సిందే!

ఓణీ చాటు నుంచి పడుచు పరువాల పొంపుల కేంద్ర భాండాగారం బ్లవుజ్ ఒక వైపు పూర్తిగా కనిపిస్తోంది. ఎదురుగా నిలబడిన బొమ్మ, వయస్సుని రెచ్చకొడ్తోంది!

"నీకూ తెలియటం లేదా?"

"అదేం లేదు!"

"మరి మాట్లాడవేం?"

"ఏం లేదు. ఇది నీకు చెప్పడం వల్ల నాకేం లాభం అని ఆలోచిస్తున్నాను..." ధైర్యం చేసి నర్మగర్భంగా అన్నాను.

"లాభం ఏమిటి?" పరిమళ ఆశ్చర్యంగా అడిగింది

"ఇది చెపితే నాకేమిస్తావ్?"

ఆమెని ఆబగా తాగేస్తూ ఆత్రంగా అడిగాను.

"నువ్వేదడిగితే అదిస్తాను!" పరిమళ నవ్వింది. నరాల్ని ఎవరో పట్టి మెలితిప్పినట్లనిపించింది!

"ఏదడిగినా నా?" ఆనందంగా రెట్టించాను.

"అవును!"

"ఆ తర్వాత మాట మార్చకూడదు!"

"అలా ఎందుకు చేస్తాను? చెయ్యను!"

"అయితే చెప్పేస్తున్నా..."

"చెప్పెయ్యి!"

ఆ మాటలంటున్నప్పుడు ఆమె కళ్ళు ఇన్‌వైటింగ్‌గా న్నాయి.

"కాస్ టూ తీటా ప్లేస్‌లో వన్ మైనస్ సైన్ స్క్వేర్ తీటా సబిస్టిట్యూట్ చేస్తేసరి..."

"ఛీ! ఈ ఆలోచనే నాకు రాలేదు... ఇందాకట్నుంచి టు కాస్ స్క్వేర్ తీటా మైనస్ వన్... పెడుతున్నాను..." పరిమళ తన తల మీద తనే చిన్నగా కొట్టుకుంది.

"నన్ను కొట్టమంటే నేను కొడతాను..." నవ్వుతూ అన్నాను.

"ఆహ! గట్టిగా కొడదామనా?"

"నీకు నచ్చేలాగే కొడతాను..."

"వద్దులే! నన్ను నేనే కొట్టుకుంటాను..."

"అది ఏం బాగుంటుంది?"

ఆ సంభాషణ అంతా నా ఆలోచనలకి ఉత్తేజాన్నిస్తోంది.

"బాగేమిటి?"

పరిమళ ఆశ్చర్యంగా అంది. ఆమెది అమాయకత్వమో లేక అర్థమయ్యీ కూడా అర్థం కానట్టు నటిస్తోందో అర్థం కావడం లేదు.

"అద్సరే! నాకేమిస్తావ్?"

"ఏం కావాలి?"

"ఏదడిగినా కాదనకూడదు!"

"అనని చెప్పా కదా..."

"అయితే... నాకో ముద్దు కావాలి..." ధైర్యంగా అడిగాను.

"ఏమిటి?"

"ముద్దు!"

"అబ్బ... ఆశ..."

పరిమళ పెదవులు బిగించి నవ్వింది.

"ఇస్తానన్నావు!" ఉక్రోషంగా అన్నాను.

"నువ్విది అడుగుతావనుకోలేదు!"

"మరి ఏం అడుగుతున్నా ననుకున్నావు?" కోపంగా ప్రశ్నించాను.

"మరీ... ఇంత చిన్నదా..."

పరిమళ నవ్వుతూ సిగ్గుగా అర్ధోక్తిగా ఆపేసింది.

అంతే! నా ఉద్రేకం కట్టలు తెంచుకుంది. ఉత్సాహం ఉప్పొంగింది!

ఆమె చెయ్యిపట్టి బలంగా నా మీదకి లాగాను. దాన్నూహించని పరిమళ ఒక్కసారిగా వచ్చి నా వళ్ళో పడింది. ఆమెనలాగే నొక్కిపట్టాను.

"వదులు!"

సిగ్గుగా అంది!

"అప్పుడేనా?"

ఆత్రంగా ఆమె ఓణీ ప్రక్కకి తప్పించాను. బంగారు కొండలు కవ్వించే విధంగా ఉన్నాయి. వాటికేసి సంభ్రమంగా చూస్తుండి పోయాను. అంతలోనే కోరిక బుసలు కొట్టింది. నడుమ్మీద చెయ్యేసి మెల్లిగా నొక్కాను. ఎర్రగా మెరుస్తున్న పెదాలని ఆవేశంగా అందుకుని అధరామృతాన్ని గ్రోలి, ఆ మత్తు కలగ చేసిన ఉన్మాదంలో ఆమెని గట్టిగా హత్తుకుని, సోఫాలో అలాగే పడుకోపెట్టి ఆక్రమించుకునే ప్రయత్నం చేయసాగాను.

"వద్దు..." పరిమళ సిగ్గుగా నవ్వుతూ అంది.,

"ఇదే ముద్దు!"

అంటూ అడ్డొచ్చిన ఓణీలాగి అవతల పడేశాను. పరికిణీ, బ్లౌజ్ లలో పరిమళ జున్నుముక్కలా ఉంది. ఆత్రంగా కొరికేస్తూ, పట్టుపరికిణీని పైకి తొయ్యసాగాను. పరిమళ కూడా మోహావేశంతో కామరాగాలు పలుకుతోంది. నగ్నంగా ఉన్న బొమ్మలని చూడగానే తాపం తారాస్థాయికి చేరిపోయింది. రెచ్చిపోయి దూసుకునిపోయే ప్రయత్నం చేశాను. పరిమళ బాధగా మూలిగింది. ప్రథమ సమాగమపు ఉద్విగ్నత అది!

....

"బాబూ!"

పరిమళ కేకతో అదిరిపడి ఈ లోకం లోకి వచ్చి చుట్టూ చూశాను. అప్పటి వరకూ నేను అదంతా కలకన్నానని అర్థమయింది. కానయితే ఏది కల, ఎక్కడి వరకు నిజమన్నది ఒక్కసారిగా అర్థం కాలేదు.

"నోట్ బుక్ లోకి చూడమంటే... అలా నా మొహం లోకి చూస్తూ ఉండిపోయావేంటి?"

"ఏం లేదు..." ఉలికిపాటుని కప్పి పుచ్చుకుని, "ఎక్కడి వరకూ చెప్పాను?" అని అడిగాను.

పరిమళ "అసలు ఏం చెప్పలేదు!" అంది. అంటే చాలాభాగం నా కలేనన్నమాట!

యత్నంగా ఆగిపోయాను.

"ఎన్నిసార్లు చదివినా ఆటోక్రసీకి, డెమొక్రసీకి ఉన్న డిఫరెన్స్ అర్థం కావటం లేదు!"

"ఆటోక్రసీ ఈజ్ ది సప్రెషన్ ఆఫ్ మాసెస్ వేర్ ఏజ్ డిమొక్రసీ ఈజ్ అప్‌లిఫ్ట్‌మెంట్ ఆఫ్ మాసెస్!"

"పిల్లి అంటే మార్జాలం అన్నట్లుంది!"

"పేదలను బికారులుగా కనుగద్దె నెక్కేది నిరంకుశత్వం. బడుగువర్గాల్ని పైకి లేపేది ప్రజాస్వామ్యం!"

"అర్థం కాలే!"

"నీకెలా చెపితే అర్థమవుతుంది? వట్టి మొద్దువి!"

"అర్థమయ్యేలా చెప్పడం నీకు రాదనేం?"

"నన్ను!"

"నస్తే, చెప్పు!"

"చెపితే నాకేమిస్తావ్?"

"ఏదడిగితే అదిస్తాను."

"ఏదడిగానానా?"

"అవును!"

"ఆ తర్వాత మాట మార్చకూడదు."

పరీక్షగా పరిమళ కేసి చూశాను. పదహారేళ్ళ పరువం, బుసలుకొడుతూ ఆమెలో గర్వంగా ఇమిడి వుంది. పసుపులో వెన్న కలిపినట్లున్న బంగారు వర్ణఛాయ, గుండ్రటి మోము, పెద్దకళ్ళు, నిండైన బుగ్గలు, ఎర్రని చిన్నని పెదవులు, పొందికయిన భుజాలు, ఎగిసిపడే పరువాల పయ్యెద, సన్నని నడుము, విశాలమయిన జఘనము, బారు కాళ్ళు, పూర్ణాకృతి సంతరించుకున్న ముగ్ధ. పసుపుపచ్చని పట్టు పరికిణీ, నల్లటి జాకట్, తెల్లని ఓణీ ఆమెకి చక్కగా అమరి ఆమె అందాన్ని కొట్టవచ్చినట్లు చూపెడ్తున్నాయి.

పైథాగరస్ ప్రిన్సిపుల్ యూజ్ చేసి ట్రై చెయ్యి..."

పరిమళ నా వైపు వింతగా చూసింది. "మనం చేస్తున్నది ట్రిగనామెట్రీ!"

"అవును కదూ!..." అంటూ తడబడ్డాను.

మొత్తానికి ఎలాగయితేనేం పరిమళకు ఆ లెక్క చెప్పాను

"థాంక్యూ... బాబూ!"

అంటూ పరిమళ వెళ్ళిపోయింది.

రిలీఫ్‌గా ఊపిరి తీసుకున్నాను. పరిమళ ఎదురుగా ఉంటే, నాకెదో అయిపోయి కోరికలు ఫౌంటెన్‌లా చిమ్ముకొస్తున్నాయి! ఆ అమ్మాయి అదంతా గమనించకుండా ఉండటానికి నానా అవస్థ పడాల్సి వస్తుంది. అలాగని ధైర్యం చేసి నా అభీష్టాన్ని ఆమె ముందు పెట్టలేను! ఏదో ఒకటి చెయ్యాలన్న ఆలోచన నానాటికీ వెర్రితలలు వేస్తోంది.

చిరాగ్గా తల విదిలించి, "అమ్మా! నేను మాధవ్ దగ్గరికి వెళ్తున్నాను!" అని లోపలికి చూస్తూ అరచి చప్పల్స్ వేసుకుని బయటికొచ్చి నడక సాగించాను.

రెండు నిముషాల్లోనే మాధవ్ ఇల్లు చేరాను.

తలుపుతట్టబోయి, ఏవో మాటలు వినపడటంతో అప్రయత్నంగా ఆగిపోయాను.

"అలా ఎందుకు చేస్తాను? చెయ్యను!"

లోపల మాధవ్ ఎవరికో 'పాఠం' చెపుతున్నాడు.

వింటున్న నా మొహం రక్తం ఇంకిపోయినట్లు తెల్లగా పాలిపోయింది!

మాథ్స్ బాగా వచ్చిన నేను పరిమళకి 'పాఠాలు' చెప్పినట్లే హిస్టరీ బాగా వచ్చిన మాధవ్ మరొకరికి 'పాఠాలు' చెప్పటంలో ఏం ఆశ్చర్యం లేదు!

కానీ... లోపల 'పాఠం' చెప్పించుకుంటున్నది... నా చెల్లెలు, మైథిలి! సొంత చెల్లెలి గొంతుని బాగా గుర్తు పట్టగలను!

అంతే!

ఆ తర్వాత... పరిమళకే కాదు, మరెవరికీ 'పాఠాలు' చెప్పలేదు నేను!